

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/27/2012
Identifikačné číslo spisu:	1011200796
Dátum vydania rozhodnutia:	22.05.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1011200796.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu F. B., bytom J., B., zast. Mgr. Dávidom Štefankom, advokátom so sídlom Svätoplukova 28, Bratislava, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom Mierová 25, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 9809/2011-1214 zo dňa 2. marca 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/78/2011-26 zo dňa 15. marca 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/78/2011-26 zo dňa 15. marca 2012 z r u š u j e a v e c v r a c i a krajskému súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím riaditeľa Colného úradu v Bratislave č. 4/2011-5237 zo dňa 3. januára 2011 (ktorým rozhodnutím riaditeľ colného úradu dočasne pozbavil žalobcu výkonu štátnej služby v zmysle § 42 ods. 1, 2 zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov z dôvodu, že žalobcovi bolo vznesené uznesením policajného orgánu obvinenie pre zločin prijímania úplatku) zrušil v zmysle ustanovenia § 250 j ods. 2 písm. c/, d/ O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 462,61 euro. Krajský súd takto rozhodol, keď sa stotožnil s právnym názorom žalobcu, že v danom prípade je napadnuté rozhodnutie jednak prvostupňového, ako aj druhostupňového správneho orgánu nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov. V preskúmvanej veci je nesporné, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu je založené na prezumpcii správnosti uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 2. decembra 2010, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre zločin prijímania úplatku a správny orgán toto konanie žalobcu kvalifikoval, ako konanie, z ktorého vyplýva dôvodné podozrenie, že žalobca porušil základné povinnosti colníka ustanovené v zákone o štátnej službe colníkov zvlášť hrubým spôsobom, ktoré povinnosti sú ustanovené v § 44 ods. 3 písm. a/, b/ a h/ zákona č. 200/1998 Z. z. Krajský súd uviedol, že pre využitie inštitútu dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby colníka je potrebná existencia dôvodného podozrenia porušenia služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom alebo spáchania trestného činu. Podľa názoru krajského súdu žalovaný sa nedostatočným spôsobom vysporiadal s dôkazmi získanými v administratívnom konaní a ani ich riadnym spôsobom nevyhodnotil, resp. na základe obsahu administratívneho spisu je možné

konštatovať, že vykonané dôkazy nie sú postačujúce pre skutkové zistenia, z ktorých žalovaný správny orgán v rozhodnutí o zamietnutí odvolania žalobcu vychádzal. Krajský súd ďalej dôvodil, že odvolací orgán sa v rámci odvolacieho konania obmedzil len na dôkazy realizované prvostupňovým správnym orgánom, resp. rovnako ako on vychádzal len z uznesenia Policajného zboru zo dňa 2. decembra 2010 ČVS: PPZ-281/ BPK-B/2010, ktorým bolo podľa ustanovenia § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie žalobcovi pre zločin prijímania úplatku. Žiadne iné relevantné dokazovanie správne orgány oboch stupňov vo veci nevykonali a podľa názoru krajského súdu neboli dostatočným spôsobom preukázané zákonné podmienky na dočasné pozbavenie žalobcu výkonu štátnej služby vyžadované ustanovením § 42 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov.

Žalovaný správny orgán podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie a poukázal na to, že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a je nedostatočne odôvodnený. Uviedol, že riaditeľ Colného úradu Bratislava dňa 3. januára 2011 dočasne pozbavil dňom 11. januára 2011 do 10. júna 2011 žalobcu výkonu štátnej služby a v tejto súvislosti žalovaný poukázal na znenie ustanovenia § 42 ods. 1, 3, 4 zákona č. 200/1998 Z. z. V danom prípade dorúčením uznesenia policajného orgánu sa stal žalobca podozrivým zo spáchania zločinu z prijímania úplatku, čím bola naplnená prvá zákonná podmienka ustanovenia § 42 ods. 1 pre jeho pozbavenie výkonu štátnej služby, nakoľko sa stal podozrivým zo spáchania trestného činu. Zároveň žalovaný skonštatoval, že v danom prípade bola splnená i druhá zákonná podmienka pre uplatnenie inštitútu dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby a to, že ďalšie ponechanie žalobcu vo výkone štátnej služby by ohrozovalo jej dôležitý záujem. Riaditeľ Colného úradu Bratislava vychádzal zo skutkových okolností, za ktorých malo ku spáchaniu skutku dôjsť a zákonných povinností colníka, tak ako mu ich plnenie ukladá § 2 ods. 2 zákona č. 200/1998 Z. z. Ďalej žalovaný poukázal na znenie ustanovenia § 44 ods. 3 písm. a/, g/ a h/. Žalobca sa vznesením obvinenia stal dôvodne podozrivým zo spáchania zločinu prijímania úplatku, ktorého sa mal dopustiť ako colník pri plnení svojich služobných povinností a to tak, že v presne nezistenom čase v období od 22. novembra 2010 do 24. novembra 2010 v B., v administratívnej budove na ulici Q., v priestoroch šatne colníkov prevzal cez sprostredkovateľa K. U. od colnej deklarantky L. J. peňažnú hotovosť vo výške 500 euro, ako úplatok za urýchlený priebeh colných konaní, ktoré vykonal v dňoch 16. novembra 2010 a 18. novembra 2010, kedy ako colník Colného úradu Bratislava pobočka Žabí Majer v rámci colného konania preclil tovary dovezené vo veľkoobjemových kontajneroch, uvedené v colnom vyhlásení JCD 05268100124 69 a JCD 05268100125 03 a prepustil ich do navrhovaného režimu 4200. V danom prípade žalobca sa mal dopustiť prijímania úplatku a to pri výkone štátnej služby, na základe čoho orgány činné v trestnom konaní po vykonaní príslušného šetrenia a záverov vzniesli voči jeho osobe obvinenie a táto skutočnosť je dostatočným dôvodom na pozbavenie výkonu štátnej služby žalobcu. Nemožno sa stotožniť so záverom krajského súdu, že príslušný nadriadený žalobcu mal vo veci vykonať vlastné šetrenie, nakoľko objasňovanie trestnej činnosti patrí do pôsobnosti policajných orgánov a nie je zrejmé, akým spôsobom by mal podľa krajského súdu v danej veci nadriadený žalobcu vo veci vykonať vlastné šetrenia a pátranie. Nakoľko sa žalobca mal pri výkone štátnej služby dopustiť zločinu prijímania úplatku, je potom existencia ohrozenia dôležitého záujmu štátnej služby nesporná. Žalovaný zdôraznil, že v zmysle § 42 ods. 2 môže nadriadený dočasne pozbaviť colníka výkonu štátnej služby len na dobu nevyhnutne potrebnú na objasnenie jeho konania, najdlhšie však na 6 mesiacov; túto dobu môže výnimočne predĺžiť minister, ak je colník trestne stíhaný, a to až do právoplatného skončenia trestného stíhania. Dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby sa prerušuje na čas výkonu väzby colníka. Minister financií na žiadosť Colného riaditeľstva SR predĺžil svojim rozhodnutím zo dňa 1. júla 2011 dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby žalobcu, a to až do právoplatného skončenia jeho trestného stíhania a teda aj minister financií vyhodnotil existenciu zákonných dôvodov na pozbavenie žalobcu výkonu štátnej služby. Rozhodnutie ministra financií bolo predložené na pojednávaní krajskému súdu a založené do súdneho spisu, avšak krajský súd nebral túto skutočnosť do úvahy. Podľa žalovaného boli vo veci jednoznačne splnené obe podmienky pre dočasné pozbavenie žalobcu výkonu štátnej služby, tak ako ich ustanovuje zákon v § 42 ods. 1.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného písomne vyjadril a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu v spojení s opravným uznesením krajského súdu potvrdil. Poukázal na dôvody správnosti rozsudku krajského súdu s tým, že žalovaný bližšie neodôvodnil, ktorý dôležitý záujem štátnej služby by mohol byť ohrozený. Samotné trestné stíhanie žalobcu bez kompletného zistenia skutkového

stavu, ktorý je k dispozícii v čase rozhodovania správneho orgánu, nezdôvodňuje konštatovanie o dôvodnom podozrení z porušenia služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom. Ak tieto skutočnosti správny orgán nezávažil je jeho rozhodnutie nepreskúmateľným. Uvedené správne rozhodnutie má povahu odsudzujúceho rozsudku, nakoľko sa žalobca musí zdržiavať v mieste svojho trvalého bydliska a tým má správne rozhodnutie veľmi blízko k rozhodnutiu o uložení trestu domáceho väzenia v trestnom práve. Podľa žalobcu krajský súd nemohol zrušiť ani rozhodnutie Ministra financií Slovenskej republiky, nakoľko nebolo predmetom súdneho prieskumu a môže však byť zrušené po právoplatnosti skončenia tohto konania v osobitnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov a v medziach podaných odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné z dôvodov jeho nepreskúmateľnosti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia, alebo zrušujú práva, alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Z obsahu odvolania žalovaného je zrejmé, že žalovaný správny orgán, o.i. namieta skutočnosť, že nesúhlasil so spôsobom, akým sa krajský súd vysporiadal s jeho námietkami, namieta nepreskúmateľnosť a protiústavnosť rozhodnutia krajského súdu nesúhlasiac s jeho dôvodmi, poukazujúc na viaceré skutočnosti, že rozhodnutie krajského súdu je neopodstatnené, ktoré treba v ďalšom konaní zrušiť.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dôvody, na základe ktorých je založené.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, či sp. zn. III. ÚS 60/04 - www.concourt.sk). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument

sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgíadas v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva, ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. IV. ÚS 112/05, sp. zn. I. ÚS 380/08, sp. zn. III. ÚS 172/2010, či sp. zn. II. ÚS 537/2010- www.concourt.sk).

Ak teda v posudzovanej veci krajský súd podľa názoru najvyššieho súdu nepreskúmal komplexne žalovaného námietky, je potom jeho rozhodnutie predčasné, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá a § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.), v ktorom krajský súd po opätovnom vypoíadaní sa s príslušnými námietkami a argumentáciou žalovaného znova vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní v zmysle požiadavky ústavného práva na spravodlivé súdne konanie. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je zo strany krajského súdu náležité a dôvodné, keď na jednej strane skonštatuje, že v správnom konaní neboli dostatočným spôsobom preukázané zákonné podmienky na dočasné pozbavenie žalobcu výkonu štátnej služby vyžadované ustanovením § 42 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov a na strane druhej krajský súd vzhľadom na skutkový stav danej veci zistený správnym orgánom neuviedol žiadne skutočnosti a dôkazy, ktorými by sa mali správne orgány vo veci zaoberať, poprípade ktorými by mali doplniť vo veci dokazovanie, za účelom aby sa preukázalo, či teda správny orgán dôvodne a v súlade so zákonom pozbavil žalobcu dočasne výkonu štátnej služby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť vzhľadom na uvedené skutočnosti, že napriek apelačnému opravnému systému, ktorý sa v správnom súdnictve Slovenskej republiky v zmysle príslušnej právnej úpravy uplatňuje, preskúmava potom predovšetkým zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu krajský súd, ako súd prvého stupňa. Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho je preskúmať vecnú správnosť prvostupňových rozhodnutí a nie nahrádzať prieskumnú činnosť súdu prvého stupňa.

V novom rozhodnutí rozhodne krajský súd zároveň i o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.